

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/5/2017
Identifikačné číslo spisu:	5413010099
Dátum vydania rozhodnutia:	19.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5413010099.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Aleny Šiškovej na neverejnom zasadnutí konanom 19. apríla 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného Q. S., stíhaného pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona a iné trestné činy, o dovolaní obvineného Q. S., proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/84/2015 z 9. júla 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písmeno c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. S. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 9T/41/2013 z 24. marca 2015, (č. l. 1204 - 1219) bol obvinený Q. S. uznaný vinným, v bode 1/ rozsudku - zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, v bode 2/ rozsudku - zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona v spojení s § 138 písm. e/, písm. j/ Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a v bodoch 3/ a 4/ rozsudku - zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona v spojení s § 138 písm. e/ Trestného zákona, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Za spáchanie týchto trestných činov mu bol uložený spoločný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, pričom na výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Okresný súd zároveň zrušil rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8T/49/2012 z 26. októbra 2012 vo výroku o vine ohľadom skutku 2/, ako aj ďalšie výroky, ktoré mali v zrušenom výroku o vine svoj podklad a tiež zrušil výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8T/49/2012 zo 17. septembra 2014 a výrok o treste rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 29T/69/2012 z 22. augusta 2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Súd prvého stupňa zároveň uložil obvinenému Q. S. ochranný dohľad na dva roky a tiež povinnosť nahradiť spôsobenú škodu a zamestnať sa, alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie. Súd prvého stupňa tiež uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodeným subjektom spôsobenú škodu.

Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 3To/84/2015 z 9. júla 2015 (č. l. 1252 - 1257), postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol odvolanie podané obvineným Q. S. proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 9T/41/2013 z 24. marca 2015.

Proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Žiline podal prostredníctvom obhajcu dovolanie obvinený Q. S. z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ písm. i/ Trestného poriadku (č. l. 1377 - 1379). V dovolaní argumentoval v podstate nasledovne:

- „Opoznanie obžalovaného na hlavnom pojednávaní bolo vykonané nezákonne, v rozpore s § 126 ods. 1 a 3 Trestného poriadku, pretože nebol dodržaný zákonný postup...“
- „Videozáznamy nemožno považovať za zákonné dôkazy, pretože tieto pre svoju nízku kvalitu alebo technickú nedokonalosť nemajú žiadnu výpovednú hodnotu a preto nemôžu slúžiť ako dôkaz v trestnom konaní.“
- „Dôkazný prostriedok - obrazový záznam, nebol v rámci trestného konania vykonaný kontradiktórnym spôsobom, t. j. spôsobom zaručujúcim aby obhajoba mohla tento dôkaz riadne preskúmať, vyjadriť sa k jeho obsahu, respektíve ho namietat' a mať možnosť overovať jeho hodnovernosť, čím podľa nášho názoru došlo k porušeniu rovnosti strán.“
- „Prvostupňový, aj odvolací súd nedostatočne zistili skutkový stav a nevysporiadali sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov nebolo vykonané v intenciách ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Trestného poriadku...“

S ohľadom na to obvinený v dovolaní navrhol, aby najvyšší súd zrušil dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a prikázal Okresnému súdu Dolný Kubín, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka nasledovne:

„Odsúdený namieta vykonané dôkazy s tým, že podľa neho neboli vykonané zákonným spôsobom (rekognícia na hlavnom pojednávaní, videozáznam - kvalita). S takýmto názorom jednoznačne nemožno súhlasiť. Dôkazy súd vykonal zákonným spôsobom s prihliadnutím na reálne možnosti jeho vykonania a okolnosti dané miestom a časom. Okrem toho takýto názor nespĺňa atribúty dôvodu dovolania podľa § 371 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku. Obdobné stanovisko môžem zaujať i vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, odôvodnenie ktorého sa prelína v obsahu podaného dovolania s dôvodom pod písmenom c/, § 371. Odsúdený sa opakovane vracia ku kvalite videozáznamu, čo ale logicky zo strany súdu (ani orgánov činných v trestnom konaní), nie je možné ovplyvniť a je potom na úvahe súdu akú mieru dôležitosti a dôveryhodnosti priradí takémuto dôkazu. V tomto smere ide jednoznačne o zásadu trestného konania vyjadrenú v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Čo sa týka dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, ani tu nemožno súhlasiť s názorom odsúdeného. Prvostupňový súd sa aj v tomto smere dostatočne vysporiadal s právnou kvalifikáciou, respektíve s jej zmenou, s ktorou sa následne krajský súd stotožnil. Námietky odsúdeného možno považovať za tendenčné. V tejto súvislosti je preto znovu vhodné uviesť, že všetky dôkazy boli vykonané v súlade so zákonom v zmysle príslušných procesných ustanovení v rámci zákonných kompetencií súdu. Dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu pre konečné rozhodnutie a v súlade so zásadami trestného konania. Plne sa stotožňujem s odôvodnením napadnutých rozhodnutí súdov, ktoré považujem v celom rozsahu za vecne správne a vydané v súlade so zákonom.“ Prokurátorka navrhla odmietnuť, respektíve zamietnuť dovolanie obvineného Q. S..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste kde tento mimoriadny opravný prostriedok možno podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zrejmé, že neboli splnené dôvody

dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V prvom rade je potrebné uviesť, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012 - I.).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť a to s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že najvyšší súd je viazaný návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

+ + +

Obvinený v dovolaní nešpecifikoval, v čom vidí porušenie práva na obhajobu a tým naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, pričom ani obsah dovolania nezahŕňa okolnosti, ktoré by naznačovali existenciu tohto dovolacieho dôvodu. Pokiaľ obvinený uviedol, že „právo odsúdeného na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom..., najmä z dôvodu, že jeho obhajoba nebola zohľadnená súdmi nižších stupňov“, najvyšší súd poznamenáva, že neakceptovanie obhajobných tvrdení (obhajoby obvineného ako celku), nezodpovedá uvedenému dovolaciemu dôvodu a pripomína, že dovolací súd nemôže skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky), a teda nemôže opätovne prehodnocovať závery o tom, ako sa súdy nižších stupňov vysporiadali s obhajobou obvineného v rámci postupu podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd dáva do pozornosti, že dovolacím dôvodom podľa § 371 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku je zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napríklad rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu vyjadrená v ustanovení § 2 odsek 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v článku 50 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky, v článku 40 odsek 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v článku 6 odsek 3 písmeno b/, c/, d/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu, na uplatnenie každého práva na obhajobu. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku nezodpovedá ani jeden argument prednesený obvineným v dovolaní a preto najvyšší súd nemôže konštatovať jeho naplnenie.

+ + +

Podľa dovolateľa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku

je daný tým, že:

- „Videozáznamy, s ktorými sa prvostupňový súd oboznámil... nemožno považovať za zákonné dôkazy, pretože tieto pre svoju nízku kvalitu alebo technickú nedokonalosť nemajú žiadnu výpovednú hodnotu a preto nemôžu slúžiť ako dôkaz v trestnom konaní...“,
- „Sme toho názoru, že dôkazný prostriedok - obrazový záznam, nebol v rámci trestného konania vykonaný kontradiktórnym spôsobom...“,
- „Opoznanie obžalovaného na hlavnom pojednávaní bolo vykonané v priamom rozpore s trestným poriadkom.“

K tomu najvyšší súd poznamenáva nasledovné.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (inými slovami, ak dôkazy boli vykonané nezákonným spôsobom). Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by svojou povahou a závažnosťou malo zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku len vtedy ak má, respektíve mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Podľa § 270 Trestného poriadku

odsek 1 „Vecné dôkazy súd predloží stranám, a ak je to potrebné, aj svedkom a znalcom.“

odsek 2 „Zvukový, obrazový alebo obrazovo - zvukový záznam sa ako dôkaz vykoná na technickom zariadení a to oboznámením celého záznamu alebo jeho časti, ktorá sa týka dokazovanej skutočnosti. Ak to povaha dôkazu pripúšťa môže sa vykonať aj oboznámením jeho celého písomného prepisu alebo jeho časti, ktorá sa týka dokazovanej skutočnosti. Súčasťou výkonu tohto dôkazu je aj správa o tom, akým spôsobom kým bol záznam vyhotovený alebo získaný.“

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 1020, 1022, 1026, 1033, 1036 a 1037) vyplýva, že súd prvého stupňa pri vykonaní videozáznamov na hlavnom pojednávaní postupoval v súlade s ustanovením § 270 Trestného poriadku, čo napokon potvrdil i obhajca keď prehlásil: „Voči týmto prehratým videozáznamom nemáme žiadne výhrady ohľadom ich zákonnosti.“ (č. l. 1037).

Z predloženého spisu vyplýva, že videozáznamy nielen, že boli získané zákonným spôsobom, ale boli aj vykonané na hlavnom pojednávaní v súlade so zákonom.

Kvalita a výpovedná hodnota týchto videozáznamov spadá do okruhu hodnotenia dôkazov (v tomto smere najvyšší súd nemá kompetenciu ani právomoc inak hodnotiť vykonané dôkazy ako súdy nižších stupňov) v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a teda nejde o okolnosť naplňajúcu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Zo spôsobu vykonania videozáznamov - na hlavnom pojednávaní za prítomnosti obvineného, obhajcu, prokurátora, členov senátu, svedkov a verejnosti zreteľne vyplýva, že už „viac kontradiktórne“ sa

vykonať tieto dôkazné prostriedky nedalo a teda pokiaľ obhajoba argumentovala porušením „zásady kontradiktórnosti“ pri vykonaní obrazového záznamu konala tak zrejme len v dôsledku omylu a nie z neznalosti princípu kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní.

Na vysvetlenie najvyšší súd uvádza, že kontradiktórnosť sa považuje za všeobecný právny princíp konania, za pravidlo procesného práva ovládajúci každý súdny proces, spolu s právom na obhajobu je jeho najzákladnejším princípom. Bez neho vôbec nemožno hovoriť o procese keď podstatou procesu je konfrontácia dvoch strán, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa, popierať návrhy, argumenty a dôkazy druhej strany a predkladať vlastné. Ide o jednu z hlavných záruk súdneho konania. Neexistuje spravodlivosť bez kontradiktórnej diskusie a čím skôr k nej dôjde, tým väčšia je nádej na objektivnosť. Kontradiktórna diskusia je kráľovskou cestou pri hľadaní pravdy. Princíp kontradiktórnosti sa uplatňuje predovšetkým v súdnom konaní. Prvky kontradiktórnosti sa však vyskytujú už v prípravnom konaní. Kontradiktórnosť konkrétne znamená, že ak nemôže byť svedok vypočutý kontradiktórne na hlavnom pojednávaní, musí byť týmto spôsobom vypočutý už v prípravnom konaní. Dôkazy musia byť spravidla vykonané pred obvineným na verejnom konaní, za účelom ich kontradiktórneho prejednávania, ale použitie výpovede z prípravného konania samo o sebe neodporuje článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru pod podmienkou, že boli rešpektované práva obhajoby.

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej rovnosti zbraní je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva, predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany.

Súčasťou práva na spravodlivý proces, bez ktorej vôbec nemožno hovoriť o súdnom procese, je zásada kontradiktórnosti konania (Barbera, Messengué a Jabardo proti Španielsku rozsudok č. 10590/83 zo 6. decembra 1998) Toto právo znamená, že obidvom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť rozhodnutie - či už protistranou alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz mohol vyžiadať - a vyjadriť sa k nim (Brandstetter proti Rakúsku, Lobo Machado proti Portugalsku, Vermeulen proti Belgicku, Mantovaneli proti Francúzsku, Messier proti Francúzsku). Skutočnosť, že s určitým dôkazom, ktorý si súd zabezpečil a na ňom založil rozhodnutie, nebola zoznámená ani jedna strana sporu, síce neznamená porušenie zásady rovnosti zbraní, môže ale znamenať porušenie zásady kontradiktórnosti.

Vyššie uvedený spôsob vykonania obrazového záznamu na hlavnom pojednávaní v žiadnom prípade nenaznačuje, že by došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti, či princípu rovnosti zbraní.

Pokiaľ obvinený vidí naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku aj v tom, že „všetky úkony smerujúce k opoznaniu obžalovaného na hlavnom pojednávaní boli vykonané v rozpore s trestným poriadkom“, k tomu najvyšší súd poznamenáva, že si neosvojil názor dovolateľa, pretože samotnou podstatou rekognície v zmysle § 126 Trestného poriadku a podobne § 138 Trestného poriadku je „zistiť totožnosť nejakej osoby alebo vecí“.

Ide teda o procesný úkon spravidla vyhradený prípravnému konaniu, za účelom najmä zistenia osoby páchatelia a slúžiaci v ďalšom na vznesenie obvinenia opoznanej osobe a následné podanie obžaloby.

Klasickú rekogníciu podľa § 126 Trestného poriadku nemožno stotožňovať s vyjadrením svedka pri konfrontácii (§ 125 Trestného poriadku) s obvineným, že túto osobu pozná ako páchatelia a ani s vyjadrením svedka na hlavnom pojednávaní, že pri obhajcovi sediaci osoba je páchatel. V opísaných dvoch prípadoch sa nejedná o rekogníciu obvineného v pravom slova zmysle, tak ako to vykladá dovolateľ, ale ide o tvrdenie svedka, ktoré je súčasťou jeho výpovede podľa § 125, § 131, § 132, § 134, § 135, § 261, § 262 Trestného poriadku.

Preto ani v tejto časti nepovažoval najvyšší súd argumenty dovolateľa za relevantné.

So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

+ + +

Dovolateľ žiadnymi konkrétnymi a ani všeobecnými argumentmi nevysvetlil, čím je podľa neho naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Obsah dovolania (v žiadnej časti, hoci je označený dovolací dôvod formálne uvedený v dovolaní) nezodpovedá a ani sa nepribližuje dovolateľom deklarovanému dovolaciemu dôvodu. Najvyšší súd tak nemá žiadny priestor a ani možnosť na prezentovanie vysvetľujúcej právnej argumentácie a preto len pripomína, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku) ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli správne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva, preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd meniť skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého Q. S. spáchal trestné činy tak, ako sú uvedené v rozsudku okresného súdu. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení jeho konania ako prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona (bod 1 rozsudku), ako zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona v spojení s § 138 ods. 1 písm. e/, písm. j/ Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona (bod 2 rozsudku) a ako pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona v spojení s § 138 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona z časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona (body 3 a 4 rozsudku). Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označených trestných činov. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

S ohľadom na uvedené rozhodol najvyšší súd tak, že dovolanie obvineného Q. S. odmietol postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.